

βρωμιά ἡ, σύννηθ. βρουμιά βόρ. ιδιώμ. βρωμία Α.πουλ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βρωμα (ἡ) καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ιά κατὰ τὸ ἀντίθετον μυρωδιά.

Α) Κυριολ. **1)** Βρωμα **Α 1**, ὁ ιδ., πολλαχ.: Ἀποκάπτον ἔρχεται βρωμιά. Τὸ ψάρι ἀναδίδει βρωμιά. **2)** Ἀκαθαρσία, ρυπαρότης σύννηθ.: Σιχαίνομαι τοῖς βρωμῖς του. Ἡ βρωμιά του δὲ λέγεται!

Β) Μεταφ. **1)** Ἀνήθικος πράξις σύννηθ.: Ὅλο καὶ βρωμῖς κάνει. **2)** Μετων. γυνὴ αἰσχρά, κακοήθης Κρήτ.: Ἀσμ.

Μωρὴ βρωμιά, μωρὴ σκυλλιά, μωρὴ μαγαρισμένη, ὑποῦχες δώδεκ' ἀδερφούς με τὰ σπαθιά ζωσμένοι.

βρωμιάρικος ἐπίθ. πολλαχ. βρουμιάρ'κους πολλαχ. βόρ. ιδιώμ.

Ἐκ τοῦ βρωμιάρικο οὐδ. τοῦ ἐπιθ. βρωμιάρις καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ικος.

Βρωμιάρις **1**, ὁ ιδ.

βρωμιάρις ἐπίθ. κοιν. βρωμνιάρις Πάρ. βρωμάρης Πόντ. (Κερασ.) βρωμάρης Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.) βρουμάρ'ς βόρ. ιδιώμ. Θηλ. βρωμιάρα κοιν. βρωμάρία Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.) βρωμάραινα Πόντ. (Κερασ. Τραπ.) βρωμιαρὲ Δ.Κρήτ. βρωμιαροῦ Κρήτ. Οὐδ. βρωμάριν Πόντ. (Κερασ.) βρωμάρ' Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.) βρωμάρ'κον Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.) βρωμάρικο κοιν.

Τὸ μεσν. ἐπίθ. βρωμιάρις, οὐ καὶ θηλ. βρωμιαρέα παρὰ Προδρ. 3, 99 καὶ 205 (ἐκδ. Hesselring - Pernot), ἐξ οὗ ὁ θηλυκὸς τύπ. βρωμιαρέ.

1) Ἀκάθαρτος, ρυπαρὸς, λερωμένος κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Τραπ. Χαλδ.): Βρωμιαροῦ ἔναι καὶ σιχαίνομαι νὰ φάω πράμα ἀπὸ τὰ χέρια τῆς Κρήτ. || Γνωμ. Ὁ βρωμιάρις εἶναι σὰν τὸ γουρούνι μέσ' τὸ λάκκο Αἰγίν. Συνών. ἀκάθαρτος **Α 1**, ἀσουμπαλιάρης **1**, ἀσούμπαλος **1**, ἀτσαλιάρης **1**, ἀτσαλος **4**, ἀτσιγγάνικος **2**, Ἀτσιγγανός **3**, βρωμέας, βρωμιάρικος, βρώμικος **1**, βρώμζος **1**, βρωμούσης, βρωμύλος. **β)** Δυσώδης Πελοπν. (Μανιάκ.): Βρύσι βρωμιάρα (ἐκ παραμυθ.) **2)** Μεταφ. ἀνήθικος, ἀχρεῖος, φαῦλος κοιν.: Τίμιος αὐτὸς συντροφεύει μ' ἓνα βρωμιάρι. Συνών. βρώμιος **2**.

Πβ. βρωμερός, βρωμος.

βρωμιασμένος ἐπίθ. Λεξ. Δημητρ.

Μετοχ. τοῦ ἀμαρτ. ρ. βρωμιάζω.

Ὁ ἀναδίδων κακὴν ὁσμὴν ἐξ ἀποσυνθέσεως, δύσσομος, ὅζων: Βρωμιασμένο ἀβγὸ - κρέας - ψάρι κττ.

βρωμίζω, ιδ. βρωμῶ.

βρώμικος ἐπίθ. κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ.) βρώμνικος Θράκ. (Σαρεκκλ.) βρώμ'κους βόρ. ιδιώμ. βώμ'κους Σαμοθρ. Θηλ. βρώμ'σσα Θράκ. (Μαρών.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. βρωμα (ἡ) καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ικος.

1) Ὁ ἀναδίδων κακὴν ὁσμὴν, δυσώδης κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ.): Βρώμικος μπακαλιάρης. Βρώμικη μαρίδα - σαρδέλλα κττ. Βρώμικο κρέας - ψάρι κττ. || Φρ. Τὰ μυρωίστηκε τὰ βρώμικα (μεταφ. ἐννόησε τὰ κακὰ πράγματα) κοιν. **β)** Ἀκάθαρτος, ρυπαρὸς κοιν.: Βρώμικος ἄνθρωπος. Βρώμικη γειτονιά - γυναῖκα κττ. Βρώμικο δωμάτιο - σπíti κττ. Βρώμικο γάλα - νερό κττ. || Φρ. Βρώμικη δουλειά (ἐργασία ρυπαρά, ἐργασία καθ' ἣν ὁ ἐργαζόμενος λερώνεται). Συνών. ιδ. ἐν λ. βρωμιάρις **1**. **2)** Μεταφ. κα-

κός, πρόστυχος κοιν.: Βρώμικη δουλειά. Βρώμικα πράματα. || Φρ. Τὰ νοιώθω τὰ βρώμικα (ἐννοῶ τοὺς δολίους σκοποὺς τινος).

βρωμίλα ἡ, Νάξ. (Φιλότ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. βρωμα (ἡ) καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίλα.

Ἡ δυσσομία τοῦ τράγου κατὰ τὸν χρόνον τοῦ γενετησίου ὄργασμοῦ. Συνών. ἀγγριά, βαρβατιά, βαρβατίλα **1**, βαρβατουλγά, τραγίλα.

βρώμιος ἐπίθ. σύννηθ. βρώμιους βόρ. ιδιώμ. βρώμζος Πάρ. (Λεῦκ.) κ.ά. βρώμζους βόρ. ιδιώμ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βρωμα (ἡ) καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ζος.

1) Βρώμικος **1**, ὁ ιδ., σύννηθ.: Βρώμιο κρέας - τυρὶ - ψάρι κττ. σύννηθ. || Φρ. Ἔπεσε ἔς τὸ βρώμιο (εἰρων. ἐπὶ τοῦ καρπουμένου ἀσήμαντον καὶ εὐτελὲς εἶδημα) Κεφαλλ. || Παροιμ.

Βρώμια ψάρι, | καλὰ παζάρι

(ἐπὶ πραγμάτων τὰ ὅποια πωλοῦνται εἰς εὐτελὴ τιμὴν ἐξ ἀνάγκης) Θεσσ. Βρωμοῦν τὰ βρώμια καὶ ἄς εἴν' καὶ κουπώμενα (ἴσον καὶ ἂν προσπαθῇ κανεῖς νὰ συγκαλύψῃ πράξεις αἰσχροῦς, θὰ γίνουν γνωσταὶ αὐταί) Ἰόνιοι Νῆσοι.

2) Βρώμικος **2**, ὁ ιδ., σύννηθ.: Φρ. Τὰ κατάλαβε τὰ βρώμια σύννηθ. Ἡννοιοῦσιν τὰ βρώμια Λυκ. (Λιβύσσ.)

βρώμισμα τό, Λεξ. Περίδ. Βυζ. Δημητρ. βρώμισμαν Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ ρ. βρωμίζω, δι' ὁ ιδ. βρωμῶ.

1) Ρύπανσις, λέρωμα ἐνθ' ἄν. Συνών. ἀποβρότισμαν **1**. **2)** Δυσσομία Πόντ. (Κερασ.)—Λεξ. Δημητρ.: Τὸ βρώμισμα τῶν ψαριῶν Λεξ. Δημητρ.

βρωμίτσα ἡ, Πελοπν. (Ἀρχαδ.)

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. βρωμα (ἡ) διὰ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίτσα.

1) Θωπευτικῶς πρὸς νήπιον. **2)** Μετων. ἄνθρωπος δόλιος καὶ φιλοχρήματος.

βρωμο - κοιν.

Θέμα τῆς λ. βρωμα (ἡ).

Δι' αὐτοῦ ὡς πρώτου συνθετικοῦ προσδιοριστικοῦ τοῦ δευτέρου σχηματίζονται σύνθετα ὀνόματα δηλοῦντα. **1)**

Τὸν ἀναδίδοντα δυσάρεστον ὁσμὴν, τὸν δυσώδη, οἶον: βρωμοαφροξυλιά, βρωμοκαρυδιά, βρωμοκλάδι ἢ βρωμοκλάρι, βρωμοκοντισυνάδα, βρωμοκραγιά, βρωμόκρεας, βρωμολάχανο, βρωμολίμνη, βρωμολυγαριά, βρωμόμουρος, βρωμονέρι, βρωμόριζα, βρωμόχορτο κττ. **2)** Τὸν ἀκάθαρτον, ρυπαρόν, βρωμερόν, οἶον: βρωμάσκι, βρωμόγενα (ρυπαρὰ γένεια), βρωμογειτονιά, βρωμόκελλο, βρωμοκόριτσο, βρωμόνερο, βρωμόπαιδο, βρωμόπαννο ἢ βρωμοπάννι, βρωμοπήγαδο, βρωμοπόδαρα, βρωμοσκεπάσμα, βρωμοσκολεῖο, βρωμόσκυλλο, βρωμοσόκακο, βρωμόσπιτο, βρωμότοπος, βρωμόχερα, βρωμοχωριάτης κττ. **3)** Τὸν μικρὸς ἀξίας, εὐτελὴ, πρόστυχον, οἶον: βρωμοάλογο, βρωμόκερο, βρωμόκρασο, βρωμόξιδο, βρωμοοικογένεια, βρωμόπουλλο, βρωμότυρο, βρωμόφαγο, βρωμοφούστανο, βρωμόψαρο, βρωμόψωμο κττ. **4)** Τὸν ἄθλιον, ἐλεεινόν, οἶον: βρωμαράπης, βρωμαραπόπουλλο, βρωμαρβανίτης, βρωμοβούργαρος, βρωμογαλατῆς, βρωμογειτόνας, βρωμογειτονιά, βρωμογερμανός, βρωμοζωή, βρωμοῖταλός, βρωμόκληρα, βρωμότουρκος, βρωμόφραγκος κττ. **β)** Μεταφ. τὸν ἀνήθικον, αἰσχρόν, φαῦλον, οἶον: βρωμάνθρωπος, βρωμόγερος, βρωμό-

